

ORPHEUS MOZAiĞİ'NDEN DÖKÜLEN TAŞLAR

Evvel bir zamanda, iki nehrin arasında... Bir şehir varmış, adı: Edessa. Şehirde notalar belirirmiş, beklenmedik anlarda. Kim notayı takip ederse karşılaşmış müzisyen Orpheus'la. Onun çaldığı liri kimseler çalamazmış bu dünyada! Büyüleyici lirin sesi, sararmış her bir yeri. Bu sesle birlikte hayvanlar gelirmiş Orpheus'un önüne. Aklınıza hangisi gelirse: Kediler, köpekler veya keçiler...

Ve yine çıkan lirin sesiyle, kavgalar dönüşürmüş sevgiye. Gel zaman, git zaman... Yaşananlara inananlar, duyduklarını ve gördüklerini hiç unutmamışlar. Edessa'da geçen bu güzel günlerin hatırına, bir mozaik yapmak istemişler Orpheus'un anısına. Minik minik taşlara, kalıcı bir eser bırakmışlar dünyaya. Şimdi bizimle, bir masalın içinde...

Günler Edessa'da mutluluk içinde geçiyormuş. Neden mi? Çünkü Orpheus'un anısına yapılan bu mozaikten meğerse bir ses geliyormuş. Bu ses, Opus'un yıllar önce çaldığı lirin sesiymiş. Bakmaya doyamadıkları mozaikten çıkan sesi herkes dinleyebilsin diye, onu şehrin meydanına yerleştirmişler. Bu mozaik, Edessa halkı için o kadar değerli olmuş ki... Çünkü lirin sesi şehirde duyulmaya başlayınca her şey daha da güzelleşiyormuş.

Günlerden bir gün, Edessa şehrine uzaklardan bir yolcu gelmiş. Bu yolcu, başka bir ülkedeki kralın yardımcısıymış. Kralın yardımcısından istediği tek bir şey varmış: Seksen bin altın karşılığında, Mozaigi kendisine getirmesiymiş! Yolcu, Edessa halkının arasına karışmış. Onlarla sohbet edip çevreyi dolaşmış. Büyük bir şaşkınlık içinde, ara sıra mozaikten duyulan seslerle çiçeklerin nasıl açtığını izlemiş. Şehirdeki herkes derin bir uykuya daldığında yolcu, belirmiş mozağin karşısında. Hâlâ nasıl olduğu anlaşılmasa da alıp götürmüş mozaigi tek başına. Oysa dalındaki çiçekler gibi, bulunduğu yerde güzelmiş Orpheus'un Mozaigi.

Ancak gece yarısı mozaikle birlikte yola çıkan yolcu, mozaikten düşen taşları hiç fark etmemiş. Gün doğduğunda ise saraya, kralın yanına gelmiş. Kral günlerdir bu anı bekliyormuş. "Sonundaaa!" diye bağırarak mozağin yanına doğru koşmuş. Fakat mozaikteki taşların eksik olduğunu fark edince bağırarak hiddetle: "Nasıl

oluuur! Bu mozağin taşları neden eksik?” Yardımcısı ne diyeceğini bilememiş ve mozaği aldığıında taşların eksik olduğunu fark etmediğini söylemiş.

Kral düşünürken bu sözleri, gelmeye başlamış mozaikten lirin sesi... İşte o anda, herkes sus pus olmuş. Krala mozağin eksik parçalarını çoktan unutmuş. Hem yardımcıasına altınları vermiş hem de lirin sesiyle bir ritim tutturmuş. Ayaklarıyla yaptığı bu ritmi saklamaksa oldukça zormuş. Peki, Edessa halkı ne yapmış dersiniz? Hadi gelin, masalımıza devam edelim...

Edessa halkı, mozağin kaçırıldığı günün sabahında, şehirde bir tuhaflik hissetmiş. Şehir sisli, güneş soluk, horozlar sinirli... Ve her şeyden önemlisi: Gelmiyormuş lirin sesi! İnsanlar telaşla şehrin meydanına doğru koşmuş. Mozaği göremediklerinde başlamışlar kara kara düşünmeye... Yıllardır huzur ve güven içerisinde yaşayan Edessa halkı, daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamış. Çok sevdiği mozaği, şehre gelen yolcunun kaçırdığı çok açılmış. Halk, yolcuyu ve kaçırdığı mozaği nasıl bulacağını tartışırken kalabalığın arasından bir çocuk sesi yükselmiş: “İşte buradalar!”

Herkes bağırarak çocuğa bakmış ve onun işaret ettiği taşları takip etmiş. Böylece şehrin çıkışına kadar varmışlar ve bir karar vermişler: Aralarından seçtikleri bazı kişiler bu taşları takip edecek ve mozaği bulup yuvasına getirecekmiş. Dilerseniz onlara yardım edebilir ve aşağıdaki tekerlemeyi hep birlikte söyleyebiliriz:

Taşları değerli, var bir hikâyesi. Onun adı: Orpheus’un Mozaği. Neden kaçırdılar bu güzel eseri! Ne yapıp etmeli, iyi düşünmeli. Onu yuvasına, geri getirmeli.

Edessa’dan yola çıkanlar taşların izinden giderken, mozağin kaçırıldığı ülkede işler biraz karışmış. Çünkü mozaikten çıkan ses, kaçırıldıktan bir süre sonra kötüleşmiş. Ülkede sesi duyan herkes kulaklarını tıkıyor, hayvanlar bile panikle ortalıkta koşuşturuyormuş. Ne yapmışlarsa olmamış, mozaikten gelen o rahatsız edici ses hiç susmamış. Neden öyle olmuş dersiniz? Kim bilir... Belki de Orpheus’un Mozaği, oraya ait hissetmemiştir kendini. Kral, bu ses ile yaşayamam, diye

düşünmüş ve mozaïği sarayın bir odasına kilitlemiş. Bu kötü ses... Sanki yaptıklarından dolayı, duymaları gereken utancın sesiymiş.

Edessa'dan yola çıkanlar, sonunda mozaïğin kaçırıldığı ülkeye varmışlar. Geldiklerindeyse ne duyduklarına ne de gördüklerine inanabilmişler. Bu ses de neyin sesiymiş? Neyse ki sesin mozaikten geldiğini anlamışlar ve saraya varmışlar. Bir de ne görsünler! Karşılarında kral ve yardımcısı, durumlarıysa içler acısı! En sonunda ağlaya ağlaya başlamışlar yalvarmaya: "Ne olursunuz, şu mozaïği susturunuz!"

Mozaik gelenleri tanımış gibi, evine götürülmeyi istemiş sanki. Üstelik onlar kendisine dokununca, kötü olan sesi de epeyce düzelmiş. Ve Edessalılar, çıkarmış onu hapsedildiği saraydan, el birliğiyle. Ancak o da ne? Mozaïğin sesi düzelmesine ve saraydan çıkarılmasına rağmen, sarayın duvarlarından o tiz ses gelmeye devam ediyormuş. Anlaşılan bu ses, yapılanlara karşılık onlara bir ömür yetermiş.

Saraydaki ses zamanla azalmış mı yoksa çoğalmış mı, bilinmez. Tek bildiğimiz; ne olursa olsun, bir eserin yuvasında kalması gerektiği. Neyse, masalımızın sonu nasıl bitmiş diye merak ederseniz Edessa halkının şehrine gidelim ve o gün neler olmuş görelim.

Edessa halkı, mozaïği bulmak için gidenlerin ardından sabırsızlıkla beklemiş. Bir gün iki gün üç gün... İnsanların artık umutsuzluğa düştüğü bir anda, uzaktan bir ses duyulmuş. Evet! Bu Orpheus'un lirin sesiymiş. Ses gittikçe daha yakından gelmeye başlamış ve insanlar koşarak arkadaşlarını uğurladıkları yere gitmişler. Mozaïği onlarla birlikte gören Edessa halkı büyük bir sevinç yaşamış. Yalnızca insanlar mı? Hayvanlar, ağaçlar ve hatta bulutlar bile...

Her şey bir anda eskisi kadar güzel olmuş.

Hemen şehrin meydanına götürmüşler mozaïği ve yere koymuşlar. Mozaïği aramaya gidenlerden biri, topladığı taşları çıkarmış heybesinden. Evet! İşte şimdi sırada, toplanan taşları yeniden mozaïğe yerleştirmek varmış. Ama nasıl? Onlar taşları nasıl yapıştıracaklarını düşünürken o anda bir çoban çıkagelmiş. Çoban,

mozaige doğru yaklaşmış ve cebindeki am sakızını çıkartmış. Ardından taşları yerli yerine yapıştırmış ve hafifçe eğilerek mozaige selamlamış.

Sonra mozaige ilk bulunduğu yere koymuşlar. Fakat artık onu daha iyi korumak gerektiğini biliyorlarmış. Bunun için ülkedeki cam ustası ona parlak, sağlam ve kocaman bir vitrin yapmış. Lirin sesi tüm şehre yayılabilsin diye, camda minik minik delikler amayı unutmamış tabii. Yalnızca o da değil... O günden sonra her gece Edessa halkından bir kişi, mozaigin bulunduğu yerde nöbet tutmuş.

Edessa halkı mutluluk içinde yaşamaya devam ederken gökten  elma düşmüş. İlk elma; günümüzde şanlıurfa adıyla bilinen Edessa şehrine ve halkına, ikinci elma; Orpheus Mozaige'nin bulunduğu Haleplibahe Mozaik Müzesi'ne ve üçüncü elma da mozaige ziyaret etmesini dilediğimiz sizlerin başına...

Yazan: Berfin Sıla Kepez ve Işılay Baysak